Ч. 155. Четвер 25 (12) липня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Рада державна. — Вісти з Кореї.

Вчера перед засіданєм палати послів уконституовали ся комісиї. Комісия промислова вибрала предсїдателем посла Малаховского. — В ювилейній комісиї пос. Люеґер вніс, аби для увіковічненя памяти 60-лїтного правлїня цїсаря держава утворила фундацию 100 міліонів корон на загальне обезпечене на старість і на случай неспосібности до працї. Близші постанови мають бути ухвалені в сїм і слїдуючім роцї. По переведеню дискусиї, відкинено внесене пос. Раймана, аби ту справу відложити на пізнїйше і принято внесене пос. Люеґера та вибрано пос. Люеґера референтом для повної палати. — Комісия правнича уконституовала ся вибравши предсїдателем п. Нїчшого, а комісия для скарбових належитостий п. Чайковского.

На вчерашнім засїданю палати послів зголосили внесеня між иншими: пп. Бяли, Чайковский, Малаховский і Фідлєр в справі будови зелїзницї Перемишль-Динів-Березів-Риманів і перебудови вузкоколїйної зелїзницї Переворск-Динів на нормальноколїйну; п. Ствертня в справі будови мешкальних домів для зелїзничого персоналу в Станиславові і в справі їх стабілїзациї; п. Бомба в справі будови зелїзницї Ряшів-Дукля.

Інтерпеляциї внесли між иншими: п. др. Стахура в справі невидаваня пашпортів на худобу і в справі несьвяткованя руских сьвят в народних і середних школах в пов. ярославскім; п. Ю. Романчук в справі викладної мови в гал. народних школах; п. пр. Петрушевич в справі нелеґального урядованя громадского заряду в Топорові; п. др. Евген Левицкий в справі нелеґального переведеня громадских виборів; п. В. Будзиновский в справі протестів против громадских виборів; п. др. Трильовский в справі заведеня бюра перекладів в головнім почтовім урядї у Відни; пп. Піґуляк і тов. в справі реґуляциї рік на Буковинї; п. Мадей в справі реґуляциї гірских потоків в Галичинї; п. Ст. Онишкевич в справі поступованя старости в Рудках; п. Цеглиньский в справі поступованя старости Свободи в Мостисках; п. Яхович в справі процесу одної громади з ґр. Романом Потоцким; п. Фідлєр в справі приспішеня реґуляциї Сяну; п. Заморский в справі відносин на зелїзници Тернопіль-Збараж; п. Сьреднявский в справі уреґульованя войскових кватерунків; п. Малер в справі подій при виборах в Галичинї: п. Курилович в справі обнятя гостинця Риманів-Дубно в державний заряд.

Перед приступленєм до порядку дневного відповідали пп. міністер справедливости, оборони краєвої і справ внутрішних на інтерпеляциї.

П. Міністер справ внутрішних, бар. Бінерт відповідав між иншими на інтерпеляцию п. Абрагамовича і тов. в справі уреґульованя еміґрациї. П. Міністер заявив, що правительство предложить палатї наново проєкт закона в справі охорони еміґрациї, котрий правдоподібно буде опирати ся в кількох точках на предложенім в грудни 1904 р. проєктї. Що до бажань інтерпелянтів, аби на разї аж до ухваленя закона уреґульовано справу еміґрациї в найважнїйших точках в дорозї адмінїстрацийній, то п. Міністер вказує на слїдуючі обставини: Довголїтні досьвіди показали, що істнуючі закони не дають правительству достаточної власти в цїли ухиленя обявляючих ся недомагань і з тої причини правительство наміряє управильнити справу в дорозї законодатній. До часу, коли буде ухвалений згаданий закон, мінїстерство так на далї як і дотепер буде уважно слїдити всї важнїйші хвилї справи еміґрациї і буде старати ся о охорону еміґрантів, о скілько на те позваляє обовязуючий закон.

Приступлено до вибору президиї на цїлий час сесиї. При виборі президента віддано зага-

---

1)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Палїяна і др. — написав К. Вербенко.

Де їх нема і хто їх не знає? Жебраки то бідні, нещасливі люди, що витягають руки до других, богатших і щасливійших, та просять о поміч і поратунок. Так каже добре серце милосердного чоловіка. Але холодний розум і добра розвага питають зараз: Чи справдї так? Бо досьвід аж надто часто учить зовсім инакше, як ось показує слїдуюча коротенька істория:

Перед судиєю повітовим на Гернальзї у Відни ставав в червни сего року бувший помічник токарский, Франц Шерер, за то, що провинив ся против закона о волоцюгах, бо полїцай прихопив єго на тім, як він дня 1 червня с. р. волочив ся від каменицї до каменицї, від одних дверий до других і жебрав. Судия, секретар судовий др. Гавнерсдорфер, випитуючи обжалованого, піддавав єму очевидно добру гадку до оборони, коли спитав єго ввічливо: Отже ви жебрали длятого, бо в своїм вїцї не можете вже працювати?

О б ж а л о в а н и й: О нї, я прецї не потребую працювати. Я прецї маю грошї.

С у д и я: Так? То ви заощадили собі з давнїйших часів, правда? А кілько так?

О б ж а л.: Ну, пару риньских.

С у д и я: А чому ж ходите і жебраєте?

О б ж а л.: Мушу прецї дивити ся, щоби не робило ся менше, бо остаточно міг би я лишити ся без крейцара.

С у д и я: Отже ви ходите по жебрах, щоби не збіднїти?

О б ж а л.: Не можу прецї ждати, аж не буду мати нїчого.

Скінчило ся остаточно тим, що судия засудив обжалованого на 24 годин арешту а обжалований став ся просити, щоби єму було вільно відсидїти кару пізнїйше.

С у д и я: Чому ж хочете аж пізнїйше відсидїти?

О б ж а л.: Бо, прошу ласки пана цїсарского радника, завтра пятниця а я мушу в суботу заплатити свою полїцу.

С у д и я: Що? То ви ще й заасекурований, чи не в якімсь товаристві похороннім?

О б ж а л.: О нї, шоби колись по моїй смерти лишило ся щось моїй донцї.

С у д и я: Ну, запопадливий же з вас чоловік, то треба вам признати. Про мене, прийдїть в понедїлок.

Обжалований сказавши „Спасибі", поклонив ся низенько і вийшов.

Отся характеристична подія у віденьскім судї, відтак недавна чутка, що в містї Мако на Угорщинї полїция арештувала численну ватагу циганів, котрі крали дїти, робили з них калїків, відрізуючи їм ноги або видовбуючи очи, а опісля заставляли їх жебрати, наконець не менше характеристичний факт, що французскі жебраки орґанїзують ся і що на „конґресї жебраків", який недавно тому відбув ся в Парижи, постановлено утворити „синдикат правдивих жебраків", піддали менї гадку розповісти тут дещо про жебраків і жебрацтво в тім переконаню, що ся справа заінтересує певно кождого читателя, тим більше, що й наші жебраки мають богато спільного з заграничними, а крім того жебрацтво єсть ще й одним з тих проявів нашого житя суспільного, котрі конче домагають ся якоїсь поправи.

Що жебрацтво лиш в малій части єсть наслїдком людскої недолї, бідноти і нужди або калїцтва, а в слїд за тим і нездібности до працї, сего нїхто не заперечить так само, як не заперечить і того, що оно в більшій части стало ся нинї лиш легким способом наживи, а вихискуючи доброту людского серця перейшло в обманьство і заняло длятого переходову середину межи справдешною біднотою і нещастєм, а вирафінованим злодїйством і обманьством. Длятого то найбільше жебраків всїлякого рода знаходимо нинї лиш по містах. Чим більше місто, тим більше в нїм жебраків, подібно як і тим більше в нїм всїлякого рода злодїїв. На селї трудно жебракови жити. Тут живе лиш мале число людий, они всї знають ся і трудно перед очами других укрити і затаїти правдивий свій стан; ледащі і нероби, що пускають ся на жебри, втїкають длятого звідси до міста, де їх нїхто не знає. В містї такі люди легко гублять ся і можуть вже безпечнїйше обманювати других. Мало того, що суспільність по містах мусить дбати і памятати про справдешних бідних і калїків, она мусить ще й обганяти ся від всїлякого рода влїзливих жебраків, котрі ходять по жебрах лиш длятого, щоби вигідно жити а нїчого не робити.

Хоч жебрацтво в загальних чертах єсть остаточно в цїлім сьвітї однакове, то всеж-таки має оно в поодиноких краях, іменно же по ве-

лом 333 голосів, в тім 18 карток було порожних — разом важних 315 голосів. Др. Вайскірхнер одержав 311 голосів і зістав вибраний президентом палати. През. Вайскірхнер подякував за вибір, опісля зарядив вибір першого віцепрезидента.

В голосованю на першого віцепрезидента віддано карток 260, з того 12 пустих. П. Жачек одержав 244 голоси і вибраний першим віцепрезидентом. П. Жачек подякував за вибір і виявив, що буде старати ся і на дальше бути безсторонним.

В голосованю на другого віцепрезидента віддано карток 236, з того важних голосів 214. Пос. Старжиньский одержав 212 і зістав вибраний. П. Старжиньский подякував за новий вибір і заявив, що буде із всіх сил старати ся, аби відповісти своїй задачі.

Приступлено відтак до дальшого порядку дневного т. є. до дискусиї над торговельним договором з Туреччиною. По полагодженю тої справи приступила палата до нарад над законом о вичеканеню ювилейних монет. Палата приймила в третім читаню закон і приступила до нарад над внесенєм пос. Удржаля о підвисшенє меліорацийного фонду з 4 на 8 міліонів корон. П. Удржаль підносив значінє тої справи не лише для рільництва, але також зі становища загально економічного і вказував на обовязок держ. приходити з помочию рільництву. В дискусиї забрав, між иншими, голос також пос. Цеглиньский і доказував, що Галичина єсть краєм найбільше потребуючим меліорациї. Висказ пос. Іро, немов би цілий фонд меліорацийний пожерла Галичина, виглядає на кепкованє. Імовірно пос. Іро гадав о році 1886, коли то правительство зобовязало ся перевести всі меліорациї в Галичині і Тироли. Коли би то було удало ся, Галичина нині була би стала краєм господарско-культурним, де капітал оплачувавсь би. На жаль до того не прийшло і від тоді не переводить ся там по правді меліорациї, лише веде ся латанину, котрої вислідом єсть то, що край кождого року терпить великі шкоди. Дальше підносив бесідник недостачі рад повітових в справах меліорацийних і жадав виданя відповідних інструкций. Пос. Станек поставив резолюцию о утворенє запомогового фонду меліорацийного, по чім засіданє перервано. Слідуюче нині о годині 11 перед полуднем.

В палаті панів на вчерашнім засіданю нові члени, кн. Сапіга і Адамек зложили обіт. По полагодженю кількох помениших законів, засіданє закрито і назначено слідуюче на нині. На дневнім порядку нинішного засіданя єсть дискусия над буджетовою провізориєю.

Як доносять з Токіо до Льондона, японьскі войска обсадили магазини пороху в Сеули і околици, так що корейскі вояки не мають зовсім муниций. Загально кажуть, що коли Японія не виступить з цілою рішучостию, то треба побоювати ся погіршеня ситуациї. — Японьский міністер справ заграничних Гаямі заявив, що уступленє корейского цісаря було для него несподіванкою і що стало ся то против его волі. Ні він, ні японьске правительство не жадали того ані не дораджували. Корейці не мають нічого бояти ся зі сторони Японців. Однако Японія мусить мати можність адміністрацийно з'орґанізувати Корею.

Новинки.

Львів, дня 24-го липня 1907.

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цісар надав старості в Яворові Емільови Шуттови з нагоди перенесеня его в сталий стан спочинку титул радника Намістництва, а радникови висшого суду краєвого в Чернівцях, Володимирови Ясеницкому, голові „Народного Дому“ в Чернівцях, з такої самої нагоди висказав Є. В. Цісар свое найвисше признанє за его довголітну і ревну службу.

— **Санкцiонованє закона краєвого.** Є. В. Цісар санкціонував ухвалений галицким Соймом закон, дозволяючий раді повітовій в Снятині затягнути позичку в сумі 100.000 корон і закон доповняючий постанови краєвого закона з 13-го лютого 1903 р. о краєвім додатку до податку від пива.

— **Почетними консерваторами** на дальших пять літ затверджені: Володислав Пшебиславский у Львові для справ секциї І. на повіти: Богородчани, Борщів, Вучач, Чортків, Городенка, Гусятин, Коломия, Косів, Надвірна, Печеніжин, Підгайці, Скалат, Снятин, Товмач, Теребовля і Заліщики; — ґр. Іван Шептицкий в Прилбичах для справ секциї II. на повіти: Березів, Добромиль, Ланцут, Ліско, Перемишль, Сянок, Ярослав.

— **Вакацийний курс науки зручности** отворила краєва Рада шкільна в Самборі для учителів типу сільского під проводом професора семінариї Т. Віленького. Інструкторами курсу суть учителі науки зручности при школах виділових в Самборі п. Арбесбавер і зі Стрия п. Теодор Решегило. Участників єсть 20 з ріжних повітів нашого краю. Порядок науки слідуючий: Від 7—8 рано виклад про значінє науки зручности з огляду на вихованє, познакомлене з теориєю, напрямами і родами сеї науки. Від 8—12 праця в робітні і виконуванє моделів, котрих серия обнимає 40, від 3—4 рисунки і наука конструкциї, а від 4—5 дальша праця в робітні. Курс сей треває від 15 липня до 15 серпня і єсть першим в Самборі.

— **Рускі учителі в Канаді.** Дня 30-го червня закінчив ся у Винніпеґу курс руско-анґлійскої семинариї. 15 руских учеників по зложеню приписаних іспитів, дістали від іспитової комісиї сьвідоцтва зрілости яко учительский патент. Новими учителями суть: Володимир Карпець, Василь Чумер, В. Колодзіньский, Стефан Литвин, Василь Грушовский, Іван Коцан, Іван Колтик, Олекса Климків, Яків Маєвский, В. Марек, О. Гикавий, Йосиф Грубан, Петро Чайківский, Дм. Вовк, Мих. Остапович.

— **Дрібні вісти.** В столярских робітнях пп. Оприска і Ціріна вибух страйк робітників, котрі домагають ся підвисшеня плагиї о 10 прц. і продовженя перерви обідової. — О. Василь Баран, руско-кат. сьвященик із станиславівскої епархії, осягнув на віденьскім університеті степень доктора теольоґії. — В Пустомитах під Львовом померла селянка Лукія Когут, проживши 106 літ. — Пані Вельфлінґова, жінка бувшого архікнязя Леопольда (Вельфлінґа), давнійше Вільгельміна Адамовичівна, з котрою Вельфлінґ розвів ся, щезла була недавно тому із Швайцариї, де доси перебувала, без сліду. Тепер же наспіла вість з Відня, що она там приїхала і думає виступити против вироку, виданого швайцарским судом в еї справі розводовій та доходити свого права. Віденьскі ґазети доносять, що з Вельфлінґовою приїхала до Відня також еї сестра пані Сестан, жена официяла Сестана з Ґраца і обі мешкають у третої сестри панни Августи Адамовичівної, котра єсть сьпівачкою. Одному з віденьских репортерів так розповідала панна Адамовичівна: Моя сестра, пані Вельфлінґ, мусіла виїхати із Швайцариї. Тамошні власти так еї шиканували, що она не мала иншого виходу, як лиш сюди виїхати. Шикани були наслідком справи... еї розводу з чоловіком. Она діставала завізваня, котрих не приймала... Не були то взагалі ніякі завізваня. Ніхто в сьвіті не розумів ся на тих карточках. На мене зробило то таке враженє, що еї взагалі не хотіли переслухати. — Тут вмішала ся пані Сестан: Тоті розправи були взагалі якісь дуже дивні. Пан Вельфлінґ кликав сьвідків, котрих переслухувано. Коли-ж моя сестра відказала ся від всяких зізнань неред судом, то прецінь обовязком суду повинно було бути висслухати еї свояків. П. Ляшналь, адвокат п. Вельфлінґа, знає нас дуже добре. Єго повинно то було заінтересувати, що ми скажемо на той розвід. Моя сестра від шести місяців не дістала нічого від Вельфлінґа. Зложила собі дрібничку і з тих гроший тепер ще якось держить ся. За горда, щоби просити свого чоловіка о гроші. — О побуті п. Вельфлінґової у людий природи (якісь пошиблені, що живуть в печері і живлять ся лиш корінцями) в Асконі, сказала пані Сестан: Вісти о тім то неправда. То сам Вельфлінґ повів еї до тих людий тоді, коли запустив

ликих містах так характеристичні свої питоменности, що тоті міста творять ніби природний поділ так сказати би історії натуральної жебрацтва і длятого будемо тут того поділу держати ся. Належало би може зачинати від нашого домашного жебрацтва, однак у нас не призбирано доси такого материялу, на котрім можна би оперти ся, та й типи наших жебраків за мало інтересні. Наші „діди з діда-прадіда“ з довжезними торбами, перевішеними на перехрест через праве і ліве плече, наші сліпці з лірами і каліки, виспівуючі де коло моста або край гостинця, належать майже вже до минувшости. Жебраки й у нас згорнули ся вже в більшій части до міст, але тут ще не витворили таких типів, які стрічають ся по великих містах за границею. Той вічний „погорілець“ в маломіщаньскім одіню, що давнійшими роками через кілька літ правильно що весни дурив людий у Львові, що він лише що недавно тому погорів, і той сивий дідусь, що десь під Львовом має свій ґрунт і хату та й пару воликів а мимо того жебрав у Львові, кажучи, що не годен вже заробляти, або той жид з червоним пияцким лицем, що удавав Русина з України і після потреби подавав себе то за „актора“ то за „писателя“, а говорив з російска, або й той вічний подорожний, якийсь дихавичний Німець, що все ще крутить ся по Львові, і не може вибрати ся в дорогу до своєї родини десь на Мораві, то певно замітні типи жебрацкі, але все-таки не рівня тим, які стрічають ся деинде. У нас, бачите, як неодно так і жебрацтво стоїть ще поки що „на низькім степени розвитку“.

Инакше вже представляє ся жебрацтво н. пр. у Відни. Недавно тому появила ся була в ґазетах звістка, що доходженя, переведені з припорученя віденьского бурмістра др. Люеґера, виказали, що між особами жиючими з публичної добродійности, 32.000 людий жиє в достатках! Підчас ревізиї застала комісия у одного „жебрака“ численне товариство, що при музиці забавляло ся весело з приводу хрестин семого потомка! — То розумію! То значить поступ хоч би й в жебрацтві! Длятого чей не від річи буде придивити ся насамперед трохи близше віденьскому жебрацтву.

У Відни завела ся в послідних часах формальна борба з жебрацтвом. Можна сьміло сказати, що Відень під взглядом публичної і приватної добродійности займає між европейскими столицями найперше місце. То треба Віденцям признати, що они справді — як то иноді люблять тим навіть чваните ся — мають „золоте серце“ і готові кождої хвилі поратувати бідного. Треба лиш якої відозви в ґазетах, а жертви будуть зараз щедро напливати. Дійстно бідний, потребуючий чоловік, чи свій чи чужий, певно не загине у Відни. Але може якраз длятого жебрацтво у Відни стало ся язвою. В послідних часах призбирала ся там така маса жебраків, що не то вже публика, котру они начастують по домах і на улици, але навіть і поліция не може собі дати ради з ними. Становище поліциї у Відни єсть ще тим труднійше, що скоро лиш она бере ся арештувати якогось вілзливого жебрака на улици, публика не розбираючи богато, стає зараз по стороні „бідного“ і не дає его арештувати а часто навіть его відбиває. Се стало ся причиною, що поліция і маґістрат взяли ся розслїджувати віденьске жебрацтво і вишукувати способи, якими можна би жебрацтву зарадити. Постановлено отже розслідити відносини всіх жебраків, щоби можна заставити до роботи або відослати до місця приналежности всіх тих, що без конечної потреби напастують публику на улицях. Поліция видала навіть відозву до жителів міста, в котрій взиває публику до участи в борбі з язвою жебрацтва та вказує на трудности в борбі з нею.

(Дальше буде).

був бороду. Впрочім моя сестра зовсїм не проживала в Асконї; була там лиш два рази з своїм чоловіком. — Та й панна Адамович каже, що еї сестра жиє як і инші люди, а коли одного разу не їла мяса, то лиш длятого, що була недужа. Обі сестри суть того переконаня, що Вельфлїнґ розвів ся лиш длятого зі своєю жінкою, бо хоче помирити ся зі своєю родиною і віднскати назад своє давнє становище.

— **Загальні збори членів „Народної Гостинниці“** відбудуть ся — як се свого часу оповістила рада надзираюча, — дня 26 липня с. р. о годині 4 по полудни у Львові в власнім домі. Повага і інтерес сего стоваришеня вимагають, щоби сї збори були як найчисленнїйші, а то з уваги на сю обставину, що молоде стоваришенє потребує теплого і щирого заінтересованя ся ним в першій лінії зі сторони єго членів, а то, щоби підготовити єго до дальшої праці в виконаню статутом назначеної єму задачі. Впв. Члени зволять ласкаво пригадати собі, що головною задачею „Народної Гостинниці“ є витворити новий у нас стан промисловців, а до переведеня такої важної справи потреба участи в роботі всеї нашої суспільности, а передовсїм членів самого товариства. До спільної наради над проґрамою діяльности нашого товариства загальні збори є найдогіднїйші. Рівнож важною точкою порядку дневного сих зборів є доповняючий вибір ради надзираючої, бо через довший проміжок часу число членів дотеперішної ради змалїло. Впрочім много є між членами „Народної Гостинниці“ і таких, котрі не мали нагоди провірити і оглянути се, що дотеперішний заряд здїлав. Отсї загальні збори подають їм нагоду осудити тую діяльність заряду та подати єму свою сьвітлу пораду, як дальше поступати належить, щоби розпочате діло розвивало ся успішно на пожиток загалу. Так висше наведене, як також много инших справ загального значіня повинні спонукати Впв. Членів „Народної Гостинниці“ до численної участи в сих загальних зборах, які відбудуть ся в пятницю дня 26 липня о годині 4 по полудни у Львові в власнім домі сего стоваришеня.

— **Зловлений злодій.** З книгарнї Альтенберґа післали вчера на почтову філію при ул. Валовій практиканта Івана Павлика, щоби там надав переказ на 1000 кор. При віконци, де надає ся переказ, забракло урядникови марок почтових і длятого Павлик сховавши банкнот до кишені, пішов до трафіки купити марки. В слїд за ним вийшов з почти також якийсь елеґантно убраний пан і пішов також до трафіки. В хвили коли Павлик купував марки, елеґантний панок сягнув єму рукою до кишені і вхопивши банкнот, вибіг на улицю. Павлик однак спостеріг крадіж, побіг за ним і при помочи прохожих придержав єго і відобрав банкнот. Показало ся, що елеґантний злодій був давнїйше книговодцем і називає ся Ігнатий Бріль. При нїм знайдено переказ на 2 корони, з чого поліция здогадує ся, що він специяліст від крадежий на почтах і має переказ при собі лиш для того, щоби міг стояти при віконци, де надають гроші.

— **Траґічна пригода еміґрантів.** З Ляшковиці, коло Камінця подільского, доносять до „Подолії“, про таку подію: Через австрийску границю переводили пачкарі Жидів, що еміґрували без пашпортів до Америки. Переходячи крізь корчі стрімкої кручі над рікою Збручом серед нічної темряви стріли ся з вояками пограничної сторожі. Вояк крикнув: „Стій!“ а відтак вистрілив кілька разів в сторону втікаючих Жидів і пачкарів. Настала тишина. З глубини яру доносив ся до вояка плач і страшний зойк Жидів, що зі страху скотили ся в долину. Пачкарі, що добре знали місцевість, втїкли цілі назад. Пізнїйше показало ся, що з тих осіб, котрі впали зі скали, дві Жидівки (мати і донька) потерпіли смерть на місци, а трех Жидів покалїчило ся на цїлім тїлї, поломили руки та ноги і вже конають. Двох Жидів покалїчило ся лекше і лїкарі мають надію удержати їх при житю.

— **Загадочне убийство** на жовківскім гостинци, про котре ми свого часу доносили, вияснило ся. Молодий Жид Баріш, котрий їхав до Камінки струмілової а котрого тїло знайдено на гостинци тяжко покалїчене, погиб мабуть внаслїдок нещасливої пригоди, хоч не виключене, що по смерти хтось єго ограбив. На другий день по найденю трупа зголосив ся до жандармерії в Камінці якийсь Жид і розповів, що вечером попередного дня присїв ся на єго візок якийсь молодий чоловік, котрий заплатив єму 40 сотиків і сїв собі на кізлї. На дорозї здрімав ся візник і пробудив ся аж коло Малехова. Коло воза стояло кількох селян а Баріша не було на возї. Селяни сказали єму, що Беріш лежить неживий в рові при гостинци. Перепуджений тим візник, зачав гнати конї і втїк. Здає ся отже, що й Баріш здрімав ся а коли возом задля якоїсь перешкоди підкинуло, він впав під колеса а падаючи покалїчив собі голову о якийсь острий цьвях, вистаючий з дишля. На Барішу добачено підчас обдукції слїди переїханя в самім поясї.

— **Скованих парами за руки** відставили вчера два жандармі війта і чотирох радних з Бірок домініканьских до львівскої вязниції при ул. Батория. Причину до того подала бійка в коршмі Куґля в згаданій громаді, котра мало що не скінчила ся смертию і огнем. Причину до тої бійки подав таки сам війт Франц Новік, котрий хотїв зімстити ся на раднім Співаку. Він запросив насамперед до себе Співака і честував горівкою а коли той собідобре підпив, пішов з ним до коршми, де вже ждали на Співака підмовлені ним люди, котрі й зараз розпочали з ним сварку. Від сварки прийшло до бійки і один з напастників кинув гальбою в Співака, але не поцілив єго лиш шинкарку, котру зранив. Шинкар почав тепер виганяти напастників з коршми. Тепер вмішав ся війт і покликуючись на свою урядову власть казав Співака бити. Напастники хотїли тепер зімстити ся також на шинкареви і почали бити шиби і ломити, що лиш дало ся; они розбили також горіючу лямпу, розлита нафта зачала горіти і мало що не займила ся коршма. Конець цїлій авантурі зробив жандарм, котрий надійшов і арештував авантурників.

— **Вандрівка грому.** З Березова доносять, що підчас слоти минувшого тиждня ударив там грім в нововибудований дім. Влетївши крізь віконце на поді, потяв майже на січку бальки 10 цалів грубі, що були призначені на стелю, звідтам дістав ся до комнати, де ударив в рамя стоячого по середині 18-лїтного жидка, по руцї зісунув ся до кишенї, котру подер, а впавши до чобота, подер єго конець, причім поранив і затлїв одїнє на нїм. Селянин, що їв обід, скочив на поміч жидови, щоби загасити тлїюче одїнє, однак грім перекинув ся на селянина, попарив єму руку, а відтак скочив на жінку, що стояла коло него та хотїла єго ратувати і запаливши на ній хустку, вилетїв назад вікном. Крім легкого попареня шкіри ніхто з тих 3 осіб не потерпів пораженя, як то буває звичайно при легкім ударі грому.

Телеґрами.

Відень 24 липня. Межи зголошеними нинї внесенями єсть внесенє п. Ельбоґена о виданє закона управильняючого відносини межи управою зелїзниці а персоналем. — Інтерпеляциї внесли між иншими: п. Окуневский в справі надмірної грошевої кари наложеної на селян заліщицким старостовом; п. Лагодиньского в справі поступованя дирекциї зелїзниці в Станиславові супротив двох кондукторів і в справі поступованя урядників лїсних в Надвірній супротив селян; п. Рібенбавера в справі намірених змін що до урядів почтових в Галичині; п. Морачевского в справі заведеня турнуса для стационованих у Львові кондукторів зі сторони дирекциї в Станиславові; п. Колесси в справі нарушеня прав рускої молодїжи у всхідно-галицких заведенях наукових. — Пос. Трильовский ставив внесенє на отворенє дискусиї над вчерашною відповідию міністра справедливости Кляйна на інтерпеляциї. Внесенє відкинено 217 голосами против 70, а відтак приступлено до дальшої дискусиї над підвисшенем дотациї на меліорацийні цїли.

Рим 24 липня. Сенат, яко трибунал державний затвердив увязненє Назі'го а відкинув єго просьбу о провізоричне випущенє на волю та приняв резолюцию, уповажняючу президента сенату до означеня льокалю, в котрім Назі і Льомбардо мають бути замкнені. Здогадують ся, що він означить яко місце їх арешту їх власні помешканя.

Штокгольм 24 липня. В 14 шведских фабриках паперу відправлено 3000 робітників. Єсть однак надїя мимо того льокавту удержати фабрикацию паперу.

Шанґай 24 липня. Бувший цїсар корейский буде мабуть проживати в Чінґтав.

Гурека (Каліфорнія) 24 липня. Як тепер вже звістно, згинуло в катастрофі з кораблем „Колюмбія“ 69 людий.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 23 липня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — **Пшениця** 9·60 до 9·70; **жито** 8·30 до 8·50; **овес** 9·20 до 9·50; **ячмінь пашний** 9·— до 9·50; **ячмінь броварний** 0·— до 0·—; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —·— до —·—; **горох до варення** 11·50 до 12·—; **вика** 0·— до 0·—; **бобик** 0·— до 0·—; **гречка** —·— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** —·— до —·—; **конюшина біла** —·— до —·—; **конюшина шведска** —·— до —·—; **тимотка** —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).